

NEPAMIRŠTAMA ISTORIJA APIE MOTINAS,
DUKRAS IR ATSTUMĄ, SKIRIANTĮ TRIS
VIENOS ŠEIMOS KARTAS.

ROSIE THOMAS

Trise ir Rubė

baltos lankos

ROSIE
THOMAS

Trisei ir Rubė

ROMANAS

Iš anglų kalbos vertė Antanina Banelytė

baltos lankos

Pirmas skyrius

Prisiminiau.

Net garsiai ištarusi šį žodį tyliame kambaryje ir girdėdama, kaip, prieblandai gaubiant namą, nutyla šnabždesys, žinau, kad tai nėra tiesa.

Iš tikrųjų neprisimenu, negaliu prisiminti.

Esu sena ir pradėdu viską pamiršti.

Kartais pajuntu, kaip, išslysdami man iš rankų ir išsisklaidydami ore, dingsta ištisi atminties ruožai. Jei bandau prisiminti konkrečią dieną, visus metus ar net kokį nors itin sunkų dešimtmetį, geriausiai atveju mano galvoje iškyla tik pliki, bespalviai faktai. Tačiau dažniau niekas neiškyla. Galvoje tuščia.

Kai galiu prisiminti, kur gyvenau, su kuo ir kodėl, jei mėginu įsivaizduoti, kaip man sekėsi, koks buvo mano gyvenimas, kas priversdavo kiekvieną rytą pabusti ir mintyse žingsniais išmatuoti dienos kelionę, nebegaliu to padaryti. Nebylūs pažįstamų ir net mylimų žmonių veidai ištirpsta, jų vardai, datos, kai būdavo pradėdamas svarbus darbas, pamiršamos brangios metinės ir įvykiai, kadaise atrode reikšmingi, – viskas suyra ir nugrimzta į gelmę.

Išnykimas yra tarsi dykuma. Smėlis, nešamas iš visų keturių pasaulio pusių, palengva stumia sąnašas, brėžia pilkšvai rudas vilneles, kuria didingus, aštriabriaunius statinius, o paskui nušluoja juos nuo žemės paviršiaus.

Man dabar nutinka tas pat. Esu pustoma laiko smėlio. (Itin tikslus vaizdinys, anaiptol ne klišė.)

Man aštuoniasdešimt dveji. Nebijau mirties, kuri, šiaip ar taip, ne už kalnų.

Nebijau visiškos užmaršties, nes užmiršti reiškia kaip tik tai – neprisiminti.

Mane gąsdina neapibrėžta būseną. Bijau sumažėti. Po visą gyvenimą trukusios nepriklausomybės – taip, po savanaudiškos nepriklausomybės, kaip teisingai pasakytų mano duktė, – labai bijau sumažėti ir vėl tapti bejėgiu vaiku, panirti į sumišimo jūrą, kurioje, lyg sekumos tarp uolų, plyti ryškūs, žiaurūs tarpai.

Nenoriu, kad mane, sėdinčią kėdėje, šaukštu maitintų Mamduhas ar Tetulė. Dar labiau nenoriu, kad mane patikėtų profesionaliems medikams, kurie mane privers patirti, kas yra gerais norais grįsta rūpyba nusenusiai žmonėmis.

Žinau, kaip viskas bus. Pati esu gydytoja, ir nors prisimenu mažai, bet mačiau daug.

Štai ateina Mamduhas. Jam kylant namo moterų pusės laiptais, odinės šlepetės, slysdamos lentomis, tyliai čiuža. Mano klausa nepriekaištinga. Praveriamos durys sugirgžda ir sunkiai pakimba ant vyrių taip, jog matau ažūrinės pertvaros, uždengiančios galeriją nuo pokylių salės, kampą. Šviesa, sklindanti pro pertvarą, išmargina grindis, sienas pūsmėnuliais ir žvaigždėmis.

– Labas vakaras, Ma-am Irise, – tyliai pasisveikino Mamduhas. Dažnai vartojamas pagarbus kreipinys taip apsitrynė, susitraukė, kad nuskambėjo tarsi mažybinis vardas „Mamrisė“. – Ar jūs kartais nemiegojote?

– Ne, – atsakiau.

Aš mažiau. Mano galvoje sukosi mintys.

Mamduhas padėjo padėklą. Ant jo – malonios ir kvapnios mėtų arbatos stiklinė, lininė servetėlė, keli saldūs trikampiai sausainiai. Nenorėjau jų. Tada valgiau labai mažai.

Spindinti kavos spalvos Mamduho plikė vietomis nusėta tamsesnėmis dėmėmis ir dideliais, rudais, netaisyklingais apgamais. Spiginant nemaloniai, baltai saulei, jis visada į lauką eidavo užsidėjęs *fesq*. Matydama, kaip vyras, prieš eidamas į turgų, paima jį abiem rankomis ir tvirtai prispaudžia prie galvos, prisimindavau tuos laikus, kai kiekvienas miesto ponas privalėdavo būti su tokia raudona, į vazoną panašia kepure.

Mamduhas ištiesė man arbatos stiklinę. Paėmiau ją prakišusi pirštus pro sidabrinio laikiklio žiedą ir, norėdama pauostyti, palenkiau galvą.

– Tetulė pagamino baklavą, – pasakė jis, apversdamas servetėlę ant lėkštės – tokiu judesiu mane drąsino.

– Vėliau, Mamduhai. Dabar eik ir pats pavalgyk.

Mamduhas nuo pat saulėtekio neturėjo burnoje nė kąsnelio ir nenurijo nė gurkšnelio vandens, nes laikėsi ramadano pasninko.

Likusi viena, klausydama miesto garsų, siurbčiojau arbatą. Grįsta gatvelė už lango su tinkleliu buvo siaura, tinkama pravažiuoti tik vienam automobiliui, o už sienos, saugančios įėjimą į mano namą, kampo – laiptai į didžiąją mečetę. Eismo, pasipilančio iš greitkelių ir užliejančio šiuolaikinį miestą lyg potvynio banga, gaudesys čia nuslopęs, nes šalia girdėti šeimų, gaminančių vakarienę ir susirenkančių valgyti vėsioje prieblandoje, šauksmai ir juokas. Riedėdami per akmenis, bildėjo ratai. Pamatęs pro šalį važiuojantį asilo traukiamą vežimaitį, perspėjamai sužvengė arklys. Kažkur atsidarė ir užsitrenkė durys – pasigirdo kelios grakščios natos. Girdėdama tai, pamaniau, jog esu tame pačiame Kaire kaip ir prieš šešiasdešimt metų.

Kai kurių dalykų negaliu pamiršti. Ir neprivalau. Antraip – kas man liktų?

Užsimerkiau. Pirštai, laikantys stiklinę, truputį atsileido, ji pasviro ir keli arbatos lašai išsiliejo ant nudėvėtų pagalvėlių.

Prieš šešiasdešimt metų tomis gatvėmis žygiavo kareiviai – britų, Naujosios Zelandijos, Pietų Afrikos, australų, prancūzų, kanadiečių, indų, graikų, lenkų karininkų bei eilinių pulkai. Visi apsivilkę dulkėtomis chaki spalvos uniformomis. Miestas, tarsi karštas magnetas, traukė kariškius. Kai tik karas dykumoje trumpam liaudavosi, jie, ieškodami barų ir viešnamių, paplūsdavo į miestą. Atsukę nugaras dykumoje laukiančiai mirčiai, vaikinai girtuokliaudami ir mylėdamiesi eikvojo jaunatvišką savo energiją, o Kairas juos priimdavo savaip, senoviškai abejingai.

Šiaip ar taip, tas karas buvo tarsi kitas istorijos sluoksniu su savo dulkėmis ir lūženomis, skirtomis uždengti tūkstančių metų senumo griuvėsius. Niekur pasaulyje nėra palaidota daugiau istorijos kaip šiame derlingame Nilo ruože.

Vieną tų kareivių prieš šešiasdešimt metų aš mylėjau. Jis buvo vienintelis mano mylimas vyras.

Jo vardas – kapitonas Aleksandras Napjė Molino. Ksanas.

Vaikinas vilkėjo tokius pat šiurkščius medvilninius chaki spalvos marškinius ir plačius šortus, kaip ir visi, besiskiriantys tik pagal rangą ir pulką žyminčius ženkliukus. Tačiau Ksanui buvo būdingas dar didesnis anonimiškumas. Vyras nebuvo nei ryškus, nei paslaptingas. Neišskirtum jo nei tarp karininkų, sėdinčių „Shepherd’s“ viešbučio bare, bet kuriame iš triukšmingų Miesto sodo ar Zamaleko vakarėlių, į kuriuos eidavome, nes jis atrodė labai paprastai.

Jaunuolis tyčia vengė išsiskirti. Ksanas dirbo toli dykumoje ir vienas iš jo talentų buvo, kad ir kur esant, susiliesti su gamtovaizdžiu.

Jis jodinėjo žirgu kaip raitininkas, nes iš tikrųjų toks buvo. Jei pamatytum jį, jojantį kupranugariu, galvą ir veidą apsimuturiavusį *kufija*, palaikytum arabu. „Geziros“ klube jis žaisdavo tenisą ir dykinėdavo šalia baseino tarsi bet kuris kitas dieninių priėmimų Kairo atstovybėse lankytojas, tačiau paskui dingdavo kelioms dienoms ar savaitei. Net anglų ir egiptiečių aukštuomenės židiniuose niekas neperduodavo žinių pašnabždomis ir net neskleisdavo paskalų apie tai, kur jis galėdavo būti išvykęs. Vaikinas išnykdavo dykumoje tarsi driežas, sprunkantis po akmeniu.

Pamilau jį iš pirmo žvilgsnio.

Prisiminiau.

Kai iškilo nauji keliai, betoniniai daugiaaukščiai namai ir parduotuvių gatvės, iš atminties išsitrynė daug to Kairo, kurį anuomet žinojome, tačiau tą vakarą, paskendusi svajonėse, prisiminiau kiekvieną smulkmeną, aiškiai pamačiau pirmą mūsų susitikimą. Begalę kartų jį prisimindavau – tad praeitis man atrodė daug tikroviškesnė nei mano, aštuoniasdešimt dvejų metų senutės, dabartis.

Ačiū Dievui, nors to nepamiršau. Dar nepamiršau.

O prisiminiau viską taip.

Tą tvankią naktį smarkiai kvėpėjo tuberozomis.

Vešliame sode stovėjo du tuzinai mažų apskritų staliukų. Ant mango ir mimozos medžių šakų kabėjo žibintai su žvakėmis, o už aukštų langų, šokių salėje su plokštėmis apmuštomis sienomis, grojo orkestras.

Man tada buvo dvidešimt dveji ir aš, ką tik ištrūkusi iš askeetiško Londono, svaigau nuo Kairo žavesio ir šampano kokteilių.

Draugė Farija krizendama nusivedė mane prie stalo ir pristatė vakarinius kostiumais apsirengusių vyrų būreliui. Ant stalo stovėjo viskio butelis ir išrikiuotos taurės. Cigarų dėmai varžėsi su tuberozomis.

– Čia – Irisė Blek. Džesi, prašau, likite savo vietoje.

Tačiau jaunuolis blyškiai gelsvais plaukais pašoko ir, palenkęs galvą, pakėlė prie savo lūpų mano ranką. Jo ūsai pakuteno mano pirštus.

– Negaliu ramiai sėdėti, – sumurmėjo jis. – Ji pernelyg graži.

Mintyse tebebuvau Londono mašininkė, šiaip taip besiverčianti iš mažos algelės ir gyvenanti pusrūsyje, Pietų Kensingtone, tačiau per Kaire praleistas savaites išmokau nesižvalgyti per petį ieškodama, kas ta gražuolė galėtų būti. Egzotiškame sode su grojančiu orkestru ir prie vakarinės suknelės liemenės prisegta orchidėja, padovanota man vaikino, su kuriuo tą vakarą ėjau į pasimatymą, žinojau, jog graži esu aš.

– Frederikas Džeimsas. Kapitonas. Vienuolikto husarų bataliono, – sumurmėjo jis. Paskui paleido mano ranką ir išsitiesė. Vaikinas buvo lieknas, nelabai aukštas. – Nežinau kodėl, bet visi mane vadina Džesiu Džeimsu.

Sulenkęs ranką ir lengvai suspaudęs kumštį, jis mikliai įkišo jį po vidinę lygia smokingo puse.

Kaire buvo daug pasakiškai atrodančių jaunuolių. Kelis kartus girdėjau, kaip kažkas Didžiosios Britanijos karališkųjų karinių oro pajėgų vaikus pavadino „skraidančiosiomis fėjomis“, tačiau Džesis Džeimsas, regis, jiems nepriklausė. Išskyrus plaukus ir puikiai pasiūtus drabužius, jis atrodė šiurkštus. Jaunuolio veidas įdegęs saulėje, o akis temdė šešėliai, kurie visiškai nederėjo su žaismingu jo būdu.

– Labai malonu, – ištariau.

– Ak, ji tokia šauni, mūsų Irisė, – kliuksėdama gyrė mane Farija. – Gera mergina, iš diplomatų šeimos. Žinote, kai mergaitei buvo dvylika, jos tėvelis vadovavo kanceliarijai čia, Kaire. Tad ji – beveik vietinė.

Farija – viena iš dviejų mano buto draugių. Būdama dvejis metais vyresnė, elegantiška duktė iš turtingos anglės ir egiptiečio

šeimos, ji mane, ką tik atvykusią merginą, iškart priglaudė po savo sparnu. Farija buvo susižadėjusi su vienu iš mano tėvo verslo partnerių sūnumi ir mėgdavo visiems sakyti, kad, būdama beveik ištėkėjusi, idealiai tinka globoti Sarą ir mane. Stovėdama už bet kurio pašnekovo nugaros, ji išraiškingai mirktelėdavo akį. Ali dažnai išvykdavo verslo reikalais į Aleksandriją, Beirutą ar Jeruzalę, tad Farija iš globėjos vaidmens gaudavo daugiau naudos sau nei mes.

Susispietėme į būrelį. Tarnai atnešė kėdes ir pastatė prie stalo. O karininkai tuo tarpu uoliai stengėsi padaryti daugiau vietos. Imdama man duodamą viskio taurę, dairiausi po mirgantį sodą, ieškodama savo palydovo. Sendis Alardaisas buvo vienas iš Didžiosios Britanijos ambasados jaunuolių. Kiekvienam, kas tik jo klausėsi, jis tvirtino žūt būt norįs apsivilkti uniformą, tačiau negalįs to padaryti, nes yra prirakintas grandinėmis prie biuro stalo. Spėjau, kad vaikinai jaučiasi nesmagiai, būdamas tokioje vyrų draugijoje, kurioje daugelis iš tikrųjų kariavo, ir tai stengėsi nuslopinti itin daug gerdamas. Jau po valandos, kai atvykome į vakarėlį, jo rausvas veidas tapo raudonas.

– Tai jūs čia gyvenote dar būdama maža mergaitė? – pasiteiravo vienas iš karininkų. Šalia sėdintis vyras spragtelėjo žiebtuvėlį uždegti cigaretei, ir aš pamačiau jo veidą, trumpai nušviestą tam siai rudos liepsnos.

– Tik per atostogas. Daugiausia laiko praleidau Anglijoje, mokydamasi mokykloje.

Fariją pralinksmino sąmojis – ji ekstravagantiškai juokėsi atmetusi galvą, rodydama glotnią gerklę. Deimantų ir perlų auskarai švytavo jos ausyse.

Džesis, vėl norėdamas atkreipti mano dėmesį, pasilenkė į priekį.

– Ar jūs ieškote Sendžio? Mačiau, kaip su juo šokote.

Jis pastebėjo mano rūpestį.

– Taip, – atsakiau dėkinga. – Sendis mane atsivedė į vakarėlį. Man reikėtų jį susirasti. Jis... – ketinau paminėti orchidėją, kurios vieną į vašką panašų žiedlapį buvau beužčiuopianti.

Kaip tik tada vyras su cigarete pasisuko ant kėdės taip, kad žvakių žibinto šviesa išryškino veidą. Garsiai grojo orkestras. Pas-kui, šokiui pasibaigus, pasigirdo plojimai. Pažvelgiau į vyrą ir pa-miršau, ką ketinau sakyti – tai jau nebebuvo svarbu. Kairo vakarė-lio pokalbis man pasirodė labai paviršutiniškas.

Vyro akys žaismingai blizgėjo. Jis buvo tamsiaplaukis ir tam-siaodis. Jei ne linksmas veidas, vaikas būtų atrodęs niūrus.

Kai jis pasilenkė virš stalo, pamačiau jo lūpose šypseną.

– Nešokite su Alardaisu. O jei norite pasirinkti kurį nors iš mudviejų, net nesvarstykite.

– Aleksandrai, – susiraukė Džesis.

– Ne dabar, brangusis, – pasakė vyras, atitraukė mano kėdę ir, kai atsistojau, paėmė mane už parankės.

– Ksanas Molino, – ramiai prisistatė, ir mudu nuėjome kar-tu po medžių šakomis į pievą. Nuo karščio išdžiūvusi žolė aitriai kvėpėjo – jos kvapas buvo visiškai kitoks nei angliško sodo. Dar niekada nesijaučiau taip toli nuo namų, bet kartu labai laiminga iš nepasiilgusi tėvynės.

– Aš – Irisė.

– Žinau. Jus pristatė Farija. Ar ji – jūsų draugė?

– Taip. Mes gyvename viename bute. Sara Volker-Vilson irgi jame gyvena. Turbūt ją pažįstate?

„Baisu, – pamaniau. – Kiekvienas Kairo vyras dievina Sarą. Per šešias savaites, kai čia atsikėliau, ji nė vieno vakaro nepraleido namie.“

Ksanas palenkė galvą taip, kad jo skruostas beveik prisilietė prie manojo.

– Trys Miesto sodo gėlės, – sumurmėjo jis. Miesto sodu buvo vadinamas Kairo kvartalas, kuriame gyvenau. Nesupratau, ar jis tai pasakė juokais, ar ne.

Priėjome šokių aikštelę. Ksanas, nutaisęs ramią veido išraišką ir niūniuodamas melodiją, mane apkabino. Jis nepaklausė, ar man patinka orkestras, ir nepasidomėjo, ar kitą vakarą eisiu pasilinksminti pas ponią Diaz. Mes tiesiog šokome. Vaikinas buvo geras šokėjas, nors aš turėjau ir geresnių partnerių. Tačiau Ksanas žingsneliams, muzikai ir man skyrė visą savo dėmesį. Tad sukimasis pilnutėlėje aikštelėje pagal egiptietišką orkestro muziką atrodė nepaprastas, apgaubtas savotiškos magijos. Jaunuolio veidas švytėjo nuo juoko ir malonumo, kurį jis akivaizdžiai tą ypatingą akimirką patyrė. Jaučiau, kaip energija, tarsi pulsas, tvinkčioja po jo juodu švarko audiniu, pereina į mano rankas ir srūva tarp mūsų, o manyje pradeda mušti atsakomasis ritmas. Abu tai jautėme, buvome pagauti bangos, vis labiau susiliedami su šokiu ir vienas su kitu. Žvelgėme vienas kitam į akis ir bendravome tokia kalba, kokia anksčiau niekada su niekuo nebendravau.

Po pirmo šokio be jokios pertraukos iškart sekė kitas, paskui dar kitas.

Manęs nebeveikė nei šampanas, nei viskis. Svaigau nuo jaudulio, muzikos ir Ksano Molino artumo. Pastebėjau, kaip į mus per petį žvilgtelėjo orkestro vadovas. Kitos poros taip pat į mus įsistebeilijo, tačiau dėl to nesukau sau galvos, o Ksanas žiūrėjo tik į mane. Mes buvome persimetę ne daugiau nei tuzinu žodžių, bet jaučiau, kad jį pažįstu geriau už visus sutiktus Kaire žmones.

Be to, aiškiai ir tvirtai tikėjau, kad nuo šiol gali nutikti bet kas. Laimės nuojauta buvo tokia stipri, jog man ėmė suktis galva. Kai Ksanas energingai pradėjo sukti mane ratu, mano aukštakulnis batelis kryptelėjo, ir aš netekau pusiausvyros. Skausmas tarsi

įkaitęs iešmas pervėrė kulکشnį ir blauzdą. Jeigu vaikas nebūtų tvirčiau apkabinęs manęs per liemenį, būčiau nugriuvusi.

– Kas jums?

Įkvėpiau oro ir smarkiai iškvėpiau, kad nestaugčiau.

– Tiesiog... išsinarinau.

Šokėjai sustojo aplink mus ratu.

– Palaukite. Aš jus nunešiu.

Jis pakišo ranką po mano šlaunimis ir buvo mane bekelią. Tik staiga pamačiau Sendį. Jis brovėsi pro šokėjus prie mūsų užsiputojęs, tamsiai raudonu veidu. Jo marškinių priekio segtukai atsisegdami pokšėjo, o akys, regis, krypo į skirtingas puses.

– Kas čia dedasi? – šaukė mano palydovas. – Molino. Tu... ką sau galvoji? Ką tu darai?

– Padedu panelei Blek nueiti prie kėdės, – išsitiesdamas sau-sai atsakė Ksanas. – Ji išsinarino kulکشnį.

Žengiau žingsnį į šalį nuo jo ir vos nenugriuvau. Ksanas kaipmat puolė manęs gelbėti. Vos nenuvirtome abu. Kai stojomės, vaduodamiesi iš savo susipynusių rankų ir kojų, nepaisydama kulکشnies skausmo, susijuokiau. Išgirdau įžeisto Sendžio maurojimą. Jis pribėgo mosikuodamas Ksanui, pagriebė jį už švarko apykaklės. Šis paleido mane ir atsigrėžė į Sendį, o tas jam smarkiai trenkė į žandą.

– Neliesk mano merginos! – šaukė Sendis, nors po pavojingo smūgio jo karingumas buvo akivaizdžiai išblėšęs. Jis dairėsi aplinkui, tačiau niekas iš stovėjusių ratu žiūrovų nesirengė jo palai-kyti. Didelis, blizgantis, raudonas vaikino veidas tarsi susitraukė, atrodė, lyg iš kiekvienos poros sunktųsi viskis. Žiūrėjau liūdnai, stovėdama ant vienos kojos ir stengdamasi išlaikyti pusiausvyrą. Norėjau pasakyti tvankiam orui, – bet taip, kad girdėtų Ksanas, – jog anaipol nesu Sendžio mergina ir gėdijausi staiga mane užplū-dusio jausmo.

– Žinai, Alardaisai, jog iš tikrųjų visai nenoriu atsakyti tau trenkdamas, – lėtai, nutęsdamas žodžius, ištarė Ksanas, vieną ranką kišdamas į švarko kišenę. Regis, niekas nesudrumstė vyro ramybės, jis net atrodė linksmas. – Prisivirtume košės.

– Iš tikrųjų prisivirtumėte, – įsiterpė kitas balsas. Pasirodė Džesis Džeimsas. Šalia jo stovėjo Farija. Ji, viską pamačiusi savo skvarbiomis akimis, ištiesė man ranką. Paėmiau ją. Sendis sugriebė mane iš kitos pusės. Jo ranka buvo karšta ir drėgna, nuo galvos plaukų augimo linijos ant standžios apykaklės bėgo spindintys prakaito upeliai. Jis staigiai atsigręžė į Ksaną ir Džesį, bet pirmasis jau buvo atsitraukęs.

– Nejuokinga.

– Ar mes juokiamės? – nekaltai paklausė Džesis.

Sendis nusisuko nuo jų ir burbtelėjo man:

– Eime, išgersime. Viskas bus gerai.

Farija pliaukštelėjo liežuvium.

– Ne, nebus gerai. Aš nuvešiu Irisę namo. Nejaugi nematai, kad jai skauda?

Orkestras vėl pradėjo groti, ir kiti šokėjai, praradę susidomėjimą mumis, nuėjo sau.

Netrukus iš vienos pusės prilaikoma Farijos, iš kitos – svirduliuojančio Sendžio, išlubavau į koridorių. Nuo didžiulio krištolinio sietyno ant mūsų galvų krito šviesos deimantai. Mūsų nevikrios procesijos gale net ne pamačiau, o labiau pajutau einančius Ksaną ir Džesį. Staiga ledi Gibson Paša puolė į priekį mūsų link ištiestomis rankomis, tarsi norėdama mane pagauti. Mūsų šeiminkė buvo užsidėjusi auksaspalvę kepuraitę be atbrailų, jos apykaklė išpuošta kiaušinio didumo smaragdais.

– Brangioji, mano mergaite, vargšele, turi laikyti koją pakeltą. Mums reikia ledo.

Ji suplojo rankomis ir liepė praeinančiam pro šalį tarnui atnešti ledo. Norėjau būti su Ksanu ir pabėgti kuo toliau nuo Sendžio. Dar labai norėjau grįžti namo, atsigulti tamsiame kambaryje ir nuo kilusios sumaišties atskirti vakaro stebuklą.

– Nieko tokio iš tikrųjų nenutiko. Labai atsiprašau, ledi Gibson. Tiesiog nevykusiai pasitempiaus saugyslę.

– Tėvelio automobilis ir vairuotojas jau yra čia, – pasakė Farija. – Važiuosime namo. Aš pasirūpinsiu Irise.

Sendis įnirtingai linktelėjo galvą. Jo veidas buvo pabalęs. Netoliese stovėjo kitas tarnas, laikydamas rankose Farijos mažą, pūkuoto medvilninio audinio bolero švarkelį ir mano motinos indišką šalį, kuriuo turėjau tą vakarą apsigaubti. Aidint ledi Gibson nurodymams, šlubuodami išėjome pro priekines duris. Prie laiptų mūsų laukė Amano Pašos vairuotojas su dideliu juodu automobiliu. Jis atidarė dureles ir padėjo man atsistoti ant plačios odinės kremos spalvos sėdynės. Šalia manęs žnektelėjo Sendis. Gaudydamas orą, jis tampė kaklaryšio galą, bandydamas jį atrišti. Farija įsmuko iš kitos pusės.

Automobilis pajudėjo žvyruotu keliu. Atsigręžiau pažiūrėti pro užpakalinį langą ir pamačiau Ksaną ir Džesį, stovinčius laiptų apačioje vienas šalia kito. Išryškėjo dvi jų galvos: tamsi ir šviesi. Jie žiūrėjo, kaip mes išvažiuojame. Aiškiai Ksano veido nemačiau, bet man pasirodė, kad jis vis dar šypsosi.

– O, Dieve, – sudejavo Sendis. – Prakeikimas. – Jis susuko juodą savo kaklaryšį į kamuolį ir įsikišo į kišenę, paskui atrėmė galvą į pagalvėlę.

– Išleisime tave prie ambasados, – šaltai tarstelėjo Farija ir pasilenkė į priekį duoti vairuotojui nurodymą arabiškai. Pralėkėme pro Bulako tiltą, o kai, pasukę į pietus, važiuojome palei katedrą, pamačiau, kaip juodame vandenyje atsispindi sutrūkusi geltonų ir baltų šviesų mozaika.